

det tillades. Enhver ubetinget at føre disse Skibe, og at man saa maa lade Titlen komme af sig selv; thi det er dog ligegyldigt, om den vedkommende Fører hedder Skipper eller Sætteskipper, naar man kun veed, at Enhver, der vil, kan blive Skibsfører uden at være Styrmand. Det skal jeg ikke have Noget imod. Jeg holder mig overbevist om, at Rheberierne ville vide at tage deres Forholdsregler, og hvis ikke de, saa Assurandeurerne, der nok ville sørge for, at de Skibe, som assureres hos dem, blive førte af Mand, til hvem de have Tillid, enten fordi de kjende Personernes Dygtighed, eller fordi disse under offentlig Tilsyn have erhvervet de Egenstaber, som kræves af en paa-lidelig Mand. Jeg maa ogsaa gøre opmærksom paa den skjærende Modsatning, der bliver mellem Bestemmelserne for Farten paa den ene og paa den anden Side af Lindsnæs. Paa den ene Side af Lindsnæs kan jeg, om det skulde være, tage Børgerskab og føre Skib, og tage min Styrmand og mit øvrige Mandskab, som jeg vilde, men paa den anden Side af Lindsnæs kan jeg ikke tage til Capitain endog den meest udmærkede Styrmand i Landet, naar han ikke har gjort de bestemte Reiser, som angives i Loven. Det er for mig en overordentlig stor Modsatning, og derfor mener jeg, at Loven i og for sig ikke er heldig. Den har heller ikke nogen rigtig heldig Inddeling af Farterne, idet man ikke først har søgt i Loven at bestemme, hvad der skal henregnes til Kystfart og hvad til de større Farter, Farter over Havet. Denne Kystfart eller det, som kan overlades til mindre dygtige Folk, kunde gjerne omfatte noget Mere; thi den, hvem det kan tilstaaes at fare til Lindsnæs, kan vel ogsaa fare til England, og det, som fordres for at fare over de større Have, navnlig med større Fartøier, kunde mulig være noget mere; jeg forlanger

ikke mere, men jeg vil kun dermed sige, at det er ikke rigtig klart, saaledes som det staaer i Loven. Der er heller ikke i Loven haandhævet Forskjelligheden i de Fartøier, til hvis Førelse man kræver den eller den Duelighed. Men jeg skal, som sagt, ikke forsøge paa at gjøre Indsigelser mod Loven, gaende ud fra disse Betragtninger; jeg skal lade det staae hen og erkjende, at det er kommet frem mere som en Tradition end som en virkelig Opfattelse af de nye Forhold, som foreligge. Det, jeg derimod maa holde fast paa, og som jeg gennem et Endringsforslag skal søge at faae bragt til Afgjørelse, er at bringe Slutningen af §. 6 ud af Loven. Det, man gaaer ud fra, naar man vil have, at disse Styrmande skulle have foretaget de og de Reiser, førend man giver dem Lov til at føre Skib, om ogsaa en Rheber vil betro dem et saadant, er, at de skulle have gjort Reiser under Tilsyn. Nu maa man huske, at Styrmanden ombord paa et Handelskib er Officeer; han er den, som fører Fartøiet, naar Capitainen sover, han er i Virkeligheden Skibsfører og har altsaa, saalænge han er paa Dækket og commanderer som Officeer, det fulde Ansvar. Han har i Forveien gjort mange Reiser og forsøgt sig paa Søen; men desuagtet nægter man ham at kunne blive antaget som Capitain, men indrømmer det derimod til den, der aldrig har ført Fartøi, aldrig har gjort saamange Reiser som Officeer; den, der kommer examineret paa Cadetakademiet, skal have Fortrin for den, der har arbejdet sig igjennem ved et langt og strengt Søliv og som har faret paa de lange Reiser, det mener jeg er ubilligt. Søofficeren, som bliver examineret og gaaer ud fra Cadetsskolen, bliver Officeer under saadanne Forhold, at han skal commandere under Tilsyn, og vistnok ikke under den Forudsætning, at han strax skal træde saaledes frem.